**Γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την «Πρόταση οδηγίας του Συμβουλίου για την τροποποίηση της οδηγίας αριθ. 77/388/ΕΟΚ όσον αφορά τον καθορισμό του υπόχρεου του φόρου προστιθέμενης αξίας»**

(1999/C 116/04)

Στις 22 Δεκεμβρίου 1998 και σύμφωνα με το άρθρο 99 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το Συμβούλιο αποφάσισε να ζητήσει τη γνωμοδότηση της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής για την ανωτέρω πρόταση.

Το τμήμα «Οικονομική και νομισματική ένωση, οικονομική και κοινωνική συνοχή», στο οποίο ανατέθηκε η προετοιμασία των σχετικών εργασιών της ΟΚΕ, υιοθέτησε τη γνωμοδότησή του στις 8 Φεβρουαρίου 1999, με βάση την εισηγητική έκθεση του κ. Walker.

Κατά την 361η σύνοδο ολομέλειας (συνεδρίαση της 24ης Φεβρουαρίου 1999), η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή, υιοθέτησε την ακόλουθη γνωμοδότηση με 64 ψήφους υπέρ, 6 κατά και 6 αποχές.

1. **Εισαγωγή**

1.1. Το σημερινό σύστημα ΦΠΑ έχει σχεδιαστεί και λειτουργεί κατά τρόπο ώστε τα φορολογικά έσοδα να συλλέγονται απευθείας από το κράτος στο έδαφος του οποίου τεκμαίρεται ότι έλαβε χώρα η κατανάλωση των αγαθών ή η παροχή των υπηρεσιών. Για να διασφαλιστεί αυτή η απευθείας απόδοση του φόρου, προβλέφθηκαν περίπλοκοι κανόνες για τον καθορισμό του τόπου στον οποίο τεκμαίρεται ότι καταναλώθηκε ένα αγαθό ή παρασχέθηκε μία υπηρεσία, και όπου πρέπει, συνεπώς, να φορολογηθεί.

1.2. Από τη λειτουργία των μηχανισμών που θεσπίστηκαν στο πλαίσιο αυτού του καθεστώτος προκύπτει ότι οι επιχειρηματικοί φορείς που ασκούν ενδοκοινοτικές οικονομικές δραστηριότητες οφείλουν συχνά να ανταποκριθούν σε φορολογικές υποχρεώσεις που αφορούν την εγγραφή σε μητρώα ΦΠΑ, την κατάθεση δηλώσεων και την πληρωμή του φόρου σε πολλά κράτη μέλη. Οι υποχρεώσεις αυτές θεωρούνται συχνά ως εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των αγαθών και των υπηρεσιών, που αποτελεί βασική αρχή της Ενιαίας Αγοράς.

1.3. Σύμφωνα με την αρχή που περιγράφεται στο άρθρο 21 της 6ης οδηγίας ΦΠΑ, ο φορέας που πραγματοποιεί φορολογητέες πράξεις σε συγκεκριμένη χώρα είναι ο ίδιος υπόχρεος του φόρου έναντι του Δημοσίου στη χώρα αυτή.

1.3.1. Δύο σημαντικές εξαιρέσεις μεταβάλλουν την εμβέλεια της εν λόγω γενικής αρχής όσον αφορά το ενδοκοινοτικό εμπόριο: στο πλαίσιο των τριγωνικών πράξεων([1]), ο παραλήπτης των αγαθών είναι αναγκαστικά ο υπόχρεος του φόρου και στην περίπτωση ορισμένων ειδών παρεχόμενων υπηρεσιών (λογιστικές υπηρεσίες, συμβουλευτικές υπηρεσίες, δικηγορικές υπηρεσίες, υπηρεσίες ενδοκοινοτικής μεταφοράς αγαθών, κ.λπ.), ο υπόχρεος του φόρου είναι ο αποδέκτης των παρεχόμενων υπηρεσιών.

1.3.1.1. Πλην των εξαιρέσεων αυτών, η γενική αρχή είναι ότι ο υπόχρεος είναι ο υποκείμενος στο φόρο που πραγματοποιεί τη φορολογητέα πράξη, ανεξάρτητα από το εάν είναι εγκατεστημένος ή όχι στο εσωτερικό της χώρας.

1.4. Ωστόσο, όταν ο φορέας αυτός δεν είναι εγκατεστημένος στο κράτος μέλος στο οποίο πραγματοποιεί φορολογητέες πράξεις, το προαναφερθέν άρθρο 21 προσφέρει τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να απαιτούν την πληρωμή του φόρου από άλλο πρόσωπο. Για το σκοπό αυτό, ως υπόχρεος του φόρου μπορεί να οριστεί είτε ένας φορολογικός αντιπρόσωπος είτε ο παραλήπτης των αγαθών ή ο αποδέκτης των υπηρεσιών.

1.4.1. Η προσφερόμενη αυτή δυνατότητα καλύπτει μία διττή ανάγκη: α) παρέχεται η δυνατότητα σε μη εγκατεστημένους υποκείμενους στο φόρο, οι οποίοι δεν γνωρίζουν πάντοτε τη νομοθεσία, τη γλώσσα, τη διοικητική δομή και τις διαδικασίες στη χώρα την οποία δραστηριοποιούνται, να αναθέσουν σε τρίτο ή στον παραλήπτη των αγαθών ή τον αποδέκτη υπηρεσιών την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη νομοθεσία για το ΦΠΑ· β) παρέχονται στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εγγυήσεις για την πραγματική εκπλήρωση των υποχρεώσεων αυτών.

1.5. Το άρθρο 21 παρέχει εξάλλου στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβλέψουν ότι πρόσωπο άλλο από το υπόχρεο του φόρου είναι αλληλεγγύως υπεύθυνο για την καταβολή του φόρου.

1.6. Όσον αφορά τον καθορισμό του υπόχρεου του φόρου, η σχετική ισχύουσα νομοθεσία θεωρείται: α) ως ιδιαίτερα περίπλοκη και β) λόγω των πολυάριθμων εναλλακτικών δυνατοτήτων που δόθηκαν στα κράτη μέλη, παρουσιάζει ετερογένεια στην πρακτική της εφαρμογή.

1.7. Η πρώτη πηγή δυσχερειών είναι ο προσδιορισμός του υπόχρεου του φόρου για κάθε πράξη, δεδομένου ότι ο καθορισμός αυτός αποτελεί συνάρτηση τόσο του είδους της πραγματοποιηθείσας πράξης όσο και του κράτος μέλους στο οποίο η εν λόγω πράξη πραγματοποιήθηκε.

1.7.1. Η δεύτερη πηγή δυσχερειών αφορά τις πολυάριθμες και ποικίλες υποχρεώσεις του φορολογικού αντιπροσώπου, όταν το κράτος μέλος επιβάλλει τον ορισμό παρόμοιου αντιπροσώπου. Σε ορισμένα κράτη μέλη, ο φορολογικός αντιπρόσωπος πρέπει να λάβει σχετική άδεια από τις δημόσιες υπηρεσίες, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις του ζητείται να καταβάλει εγγύηση. Η ίδια η έννοια του φορολογικού αντιπρόσωπου παρουσιάζει έντονες διαφορές από το ένα κράτος μέλος στο άλλο, οπότε οι συγκεκριμένες υποχρεώσεις του είναι διαφορετικές.

([1]) Τριγωνική πράξη είναι μία πράξη στα πλαίσια της οποίας η επιχείρηση Α, που είναι εγκατεστημένη στο κράτος μέλος Α, πωλεί αγαθό στην επιχείρηση Β, που είναι εγκατεστημένη στο κράτος μέλος Β, η οποία με τη σειρά της το πωλεί στην επιχείρηση Γ, που είναι εγκατεστημένη στο κράτος μέλος Γ και εφόσον το αγαθό αυτό μεταφέρεται απευθείας από το κράτος μέλος Α στο κράτος μέλος Γ. Στην περίπτωση αυτή και υπό ορισμένες προϋποθέσεις, η επιχείρηση Β απαλλάσσεται από την υποχρέωση εγγραφής σε μητρώα ΦΠΑ στο κράτος μέλος Γ, δεδομένου ότι η επιχείρηση Γ θεωρείται ως η υπόχρεος του φόρου.

1.7.2. Τέλος, το χρηματικό κόστος που αντιπροσωπεύει για ένα επιχειρηματικό φορέα ο ορισμός του φορολογικού αντιπροσώπου δεν είναι αμελητέο. Ο εν λόγω αντιπρόσωπος δέχεται να αναλάβει τις υποχρεώσεις και τις ευθύνες του υποκείμενου στο φόρο μόνο έναντι σχετικής αμοιβής.

1.8. Οι δυσχέρειες αυτές δεν είναι βεβαίως νέες, αλλά στο πλαίσιο της Ενιαίας Αγοράς αποτελούν σημαντικό εμπόδιο στην ανάπτυξη του ενδοκοινοτικού εμπορίου και επιβαρύνουν ιδιαίτερα τις ΜΜΕ. Επιπλέον, μετά την κατάργηση των ελέγχων στα σύνορα, αυξήθηκε ο αριθμός των κρατών μελών που απαιτούν τον ορισμό φορολογικών αντιπροσώπων.

1.9. Για το λόγο αυτό, η Επιτροπή σε έγγραφο εργασίας της 14ης Μαΐου 1997 τόνισε ότι θεωρεί τις υποχρεώσεις στον τομέα του ΦΠΑ ως ζήτημα προς εξέταση στο πλαίσιο της δεύτερης φάσης της πρωτοβουλίας SLIM (Απλούστευση της Νομοθεσίας για την Εσωτερική Αγορά). Η Επιτροπή έκρινε ότι δεν υπάρχει λόγος να εξεταστούν ήδη από τώρα μέτρα απλούστευσης που θα μπορέσουν να ελαφρύνουν βραχυπρόθεσμα το φόρτο διοικητικής εργασίας των επιχειρήσεων.

1.9.1. Τα αποτελέσματα των εργασιών που πραγματοποιήθηκαν περιλαμβάνονται στην έκθεση της Επιτροπής σχετικά με την πρωτοβουλία SLIM, την οποία ενέκρινε το Συμβούλιο «Εσωτερική αγορά» στις 27 Νοεμβρίου 1997. Η έκθεση αυτή περιέχει, μεταξύ άλλων, σύσταση για τροποποίηση των κανόνων σε θέματα φορολογικής αντιπροσώπευσης.

## 2. **Οι προτάσεις της Επιτροπής**

2.1. Η παρούσα πρόταση οδηγίας προβλέπει ότι πρέπει να υπάρχει ένας μόνο υπόχρεος του φόρου ανά είδος πράξης, ανεξάρτητα από το κράτος το οποίο πραγματοποιείται η εν λόγω πράξη.

2.1.1. Ορίζεται ως γενική αρχή ότι ο υποκείμενος στο φόρο που πραγματοποιεί φορολογική πράξη πρέπει να είναι ο υπόχρεος του φόρου, ανεξάρτητα από το εάν ο εν λόγω υποκείμενος στο φόρο είναι εγκατεστημένος ή όχι στο εσωτερικό του κράτους μέλους στο οποίο πραγματοποιείται η πράξη.

2.1.2. Η Επιτροπή κρίνει ότι το κύριο πλεονέκτημα που προσφέρει η εφαρμογή της αρχής αυτής είναι ο απλός χαρακτήρας μιας πιο εναρμονισμένης κοινοτικής νομοθεσίας, κατανοητής από όλους τους επιχειρηματικούς φορείς, οι οποίοι θα γνωρίζουν πλέον ποιος είναι ο υπόχρεος του φόρου. Κρίνει, επίσης, ότι με την εν λόγω πρόταση οδηγίας γίνεται ένα σημαντικό βήμα για τη μείωση των υποχρεώσεων που επιβάλλονται σήμερα στους επιχειρηματικούς φορείς και ιδίως στις ΜΜΕ.

2.2. Ο παραλήπτης των αγαθών ή ο αποδέκτης των υπηρεσιών δεν θα μπορεί πλέον να θεωρείται ως υπόχρεος του φόρου. Αυτό ανταποκρίνεται στο στόχο που τόνισε σταθερά η Επιτροπή, ιδίως στο πλαίσιο της έκθεσής της σχετικά με τον υπόχρεο του φόρου, και συγκεκριμένα να μην αναπτυχθεί το σύστημα «reverse charge», το οποίο είναι αντίθετο προς την αρχή των τμηματικών πληρωμών.

2.2.1. Ωστόσο, υπάρχουν εξαιρέσεις στο γενικό αυτό κανόνα:

α) το πρόσωπο, που αναφέρεται στο άρθρο 28 γ (Ε) (3), προς το οποίο απευθύνεται μία τριγωνική πράξη·

β) ο αποδέκτης υπηρεσίας που αναφέρεται στο άρθρο 9 (2) (ε)·

γ) ο αποδέκτης υπηρεσίας που είναι εγγεγραμμένος σε μητρώα ΦΠΑ εντός της χώρας και για τον οποίο γίνεται λόγος στο άρθρο 28 β (Γ), (Δ), (Ε) και (ΣΤ).

Όλα τα πρόσωπα αυτά εξακολουθούν να είναι υπόχρεα φόρου.

2.2.2. Επίσης, δεν καταργείται η δυνατότητα των κρατών μελών να ορίζουν πρόσωπο άλλο από τον υποκείμενο στο φόρο ως αλληλεγγύως υπεύθυνο για την πληρωμή του φόρου. Διευκρινίζεται μόνο ότι στο εξής η δυνατότητα αυτή δεν θα πρέπει να οδηγεί στη λήψη μέτρων που φέρουν σε μειονεκτική θέση ειδικά τους μη εγκατεστημένους υποκείμενους στο φόρο.

2.3. Η ύπαρξη νομικού πλαισίου, το οποίο καθορίζεται από τις οδηγίες αριθ. 76/308/ΕΟΚ και 77/799/ΕΟΚ, που αναφέρονται στην αμοιβαία συνδρομή μεταξύ των κρατών μελών, δεν αιτιολογεί πλέον σήμερα την ύπαρξη διατάξεων για τη μεταφορά όλων των υποχρεώσεων του μη εγκατεστημένου υποκείμενου στο φόρο προς ένα τρίτο πρόσωπο που είναι ο φορολογικός αντιπρόσωπος. Η Επιτροπή παραδέχεται ότι τα κράτη μέλη εξακολουθούν ακόμη και σήμερα να προσφεύγουν ελάχιστα σε αυτούς τους μηχανισμούς συνδρομής. Για το σκοπό αυτό υποβλήθηκε πρόσφατα πρόταση της Επιτροπής που αποσκοπεί στη σημαντική βελτίωση της λειτουργίας των εν λόγω μηχανισμών([1]). Με τον τρόπο αυτό θα διευκολυνθεί η είσπραξη των φόρων που οφείλονται από ένα μη εγκατεστημένο υποκείμενο στο φόρο.

2.3.1. Η απαίτηση ορισμού φορολογικού αντιπροσώπου θα εξακολουθήσει να υφίσταται σε έναν περιορισμένο αριθμό δεόντως αιτιολογημένων περιπτώσεων. Στις περιπτώσεις των μη εγκατεστημένων υποκείμενων στο φόρο που είναι υπήκοοι χωρών με τις οποίες δεν υφίσταται συμφωνία που να προβλέπει διαδικασίες αμοιβαίας συνδρομής παρόμοιες με εκείνες που υφίστανται εντός της Κοινότητας και οι οποίες καθορίζονται από τις οδηγίες αριθ. 76/308/ΕΟΚ και 77/799/ΕΟΚ, το κράτος μέλος διατηρεί τη δυνατότητα να επιβάλει τον ορισμό φορολογικού αντιπροσώπου ως υπόχρεου του φόρου στη θέση του μη εγκατεστημένου υποκείμενου στο φόρο. Ωστόσο, η χρήση της δυνατότητας αυτής δεν θα θεωρείται δικαιολογημένη στην περίπτωση που ο εν λόγω υποκείμενος στο φόρο διεξάγει μόνο εξαιρούμενες δραστηριότητες δυνάμει των άρθρων 13 και 15 της 6ης οδηγίας, δηλαδή στην περίπτωση που δεν τίθεται θέμα πραγματικής είσπραξης φορολογικού χρέους.

2.4. Η αρχή σύμφωνα με την οποία ο μη εγκατεστημένος υποκείμενος στο φόρο πρέπει να είναι υπόχρεος του φόρου δεν θα θίγει προφανώς τη δυνατότητα του τελευταίου (όπως εξάλλου και του εγκατεστημένου υποκείμενου στο φόρο) να ορίζει πληρεξούσιο επιφορτισμένο με την εκπλήρωση, για λογαριασμό του, των υποχρεώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 22 της 6η οδηγίας, εφόσον ο ίδιος δεν θα είναι σε θέση να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις αυτές για γλωσσικούς, διοικητικούς ή οργανωτικούς λόγους. Για λόγους διαφάνειας, προβλέπεται ότι το ονοματεπώνυμο αυτού του πληρεξούσιου πρέπει υποχρεωτικώς να κοινοποιείται στις διοικητικές αρχές, δεδομένου ότι οι πράξεις του έναντι των τελευταίων συνεπάγονται την ευθύνη του υποκείμενου στο φόρο.

---

([1]) COM(98) 364 τελικό της 25ης Ιουνίου 1998.

3. **Γενικές παρατηρήσεις**

3.1. Η ΟΚΕ έχει τονίσει επανειλημμένα ότι τάσσεται σταθερά υπέρ της πρωτοβουλίας SLIM. Επαναλαμβάνει για μία ακόμη φορά τη θέση αυτή και, κατ' επέκταση, επικροτεί την παρούσα πρόταση της Επιτροπής που ευθυγραμμίζεται εξ ολοκλήρου με τους στόχους του σχεδίου SLIM.

3.2. Η ΟΚΕ έχει επίσης εκφράσει επανειλημμένα την ανησυχία ότι, εξαιτίας των διαφορών στον τρόπο εφαρμογής και διαχείρισης του ΦΠΑ στα διάφορα κράτη μέλη, η Ενιαία Αγορά είναι στην ουσία κατακερματισμένη σε 15 διαφορετικές φορολογικές ζώνες. Έχει επισημάνει σε πολλές περιπτώσεις ότι οι διαδικαστικές διαφορές και οι διαφορές ερμηνείας και εφαρμογής των κοινών κανόνων ΦΠΑ μεταξύ των κρατών μελών δημιουργούν περισσότερες δυσκολίες για τις επιχειρήσεις και αποτελούν μεγαλύτερο εμπόδιο στο ενδοκοινοτικό εμπόριο από τους συντελεστές του ΦΠΑ.

3.2.1. Για το λόγο αυτό, η ΟΚΕ επικροτεί κάθε πρόταση που, όπως η παρούσα, αποσκοπεί στη βελτίωση, έστω και μικρή, της κατάστασης αυτής.

3.3. Τα μέτρα αυτά μειώνουν το κόστος συμμόρφωσης των επιχειρήσεων και, μετά την επίτευξη υψηλότερου βαθμού ομοιομορφίας, δημιουργούν ένα κλίμα μεγαλύτερης ασφάλειας για τους επιχειρηματίες και τις διοικητικές υπηρεσίες των κρατών μελών· συνεπώς, συμβάλλουν στην ανάπτυξη της Ενιαίας Αγοράς.

3.4. Η ΟΚΕ αποδέχεται την πρόταση ότι ο υποκείμενος στο φόρο που πραγματοποιεί μία φορολογητέα πράξη πρέπει λογικά να αναλαμβάνει την υποχρέωση καταβολής του φόρου. Κρίνει ότι θα έπρεπε θεωρητικά να υπάρχουν όσο το δυνατό λιγότερες εξαιρέσεις στον κανόνα.

4. **Ειδικές παρατηρήσεις**

4.1. Βάσει της προτεινόμενης οδηγίας, ο παραλήπτης των αγαθών ή ο αποδέκτης των υπηρεσιών δεν θα μπορεί πλέον να θεωρείται ως υπόχρεος του φόρου, εκτός και εάν συντρέχουν ορισμένες συγκεκριμένες προϋποθέσεις.

4.1.1. Η ΟΚΕ κρίνει ότι αυτό δεν αποτελεί κατά γενικό κανόνα πρόβλημα, αλλά επισημαίνει την ανησυχία της Επιτροπής να μην αναπτυχθεί το σύστημα «reverse charge» και τη σημασία που αποδίδει η Επιτροπή στη «συνέχιση της παρακολούθησης της αρχής των τμηματικών πληρωμών».

4.1.2. Στη γνωμοδότησή της «Ένα κοινό σύστημα ΦΠΑ: ένα πρόγραμμα για την Ενιαία Αγορά»[1] η ΟΚΕ ανέφερε τα εξής: «Κατά την άποψη της ΟΚΕ, ακόμη και στην περίπτωση που αποφασιστεί η διατήρηση του συστήματος της τμηματικής καταβολής, θα πρέπει να εξεταστούν εναλλακτικές λύσεις, κυρίως διότι ορισμένες από αυτές μπορούν να συμβάλουν στη βελτίωση του βαθμού ρευστότητας των ΜΜΕ». Η ΟΚΕ επαναλαμβάνει τη θέση αυτή.

4.1.3. Η δυνατότητα πραγματοποίησης πράξεων μεταξύ καταχωρημένων επιχειρηματικών φορέων χωρίς την επιβολή ΦΠΑ θα αποτελεί σημαντικότερο μέτρο απλούστευσης και θα συμβάλει περισσότερο στη μείωση των εξόδων συμμόρφωσης των επιχειρήσεων από οποιαδήποτε άλλη δυνατή μεταρρύθμιση. Η ΟΚΕ έχει επίγνωση του γεγονότος ότι θα υπάρξουν σοβαρά προβλήματα προς επίλυση για τη θέσπιση ενός συστήματος με επαρκείς εγγυήσεις, και παραδέχεται ότι είναι πιθανό τα προβλήματα αυτά να αποδειχθούν στην προκειμένη περίπτωση ανυπέρβλητα, αλλά κρίνει ότι αυτό δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένο και πιστεύει ότι θα πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά όλες οι δυνατές εναλλακτικές λύσεις πριν ληφθεί τελική απόφαση.

4.1.4. Είναι πιθανό να μειωθούν ή ακόμη και να εξαλειφθούν πολλά από τα προβλήματα που προβλέπονται κατά την εφαρμογή της αρχής των τμηματικών πληρωμών με την προσέγγιση των συντελεστών ΦΠΑ. Επειδή μία προσέγγιση θα αποτελεί οπωσδήποτε βασική προϋπόθεση ενός νέου κοινού συστήματος ΦΠΑ βάσει της φορολόγησης στη χώρα προέλευσης, φαίνεται πιθανό να ενσωματωθεί μία παρόμοια ρύθμιση στο νέο κοινό σύστημα ΦΠΑ, και η ΟΚΕ καλεί την Επιτροπή να εξετάσει πλήρως τη δυνατότητα αυτή σε εύθετο χρόνο.

4.2. Η ΟΚΕ αποδέχεται την αναγκαιότητα των εξαιρέσεων τις οποίες η Επιτροπή επέλεξε ως προς τη γενική αρχή ότι ο παραλήπτης των αγαθών ή ο αποδέκτης των υπηρεσιών δεν μπορεί να είναι το πρόσωπο που είναι υπόχρεο για την καταβολή του φόρου, και συμφωνεί με την Επιτροπή ότι, επειδή οι εξαιρέσεις αυτές είναι σαφώς καθορισμένες και υποχρεωτικές για τα κράτη μέλη, είναι απίθανο να προβάλουν αδικαιολόγητα εμπόδια στην εναρμονισμένη εφαρμογή της νομοθεσίας.

4.3. Η ΟΚΕ είναι της γνώμης ότι η συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρηματικών φορέων που πραγματοποιούν φορολογητέες πράξεις σε μία χώρα στην οποία δεν είναι εγκατεστημένοι, θα υποχρεωθούν να συνεχίσουν να απασχολούν ένα αντιπρόσωπο για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους έναντι των φορολογικών αρχών της χώρας αυτής, επειδή δεν θα γνωρίζουν τη γλώσσα, τις συνήθειες, τις διαδικασίες, τη νομοθεσία και τις διοικητικές διαρθρώσεις. Αυτό ισχύει κυρίως για τις ΜΜΕ.

4.3.1. Επειδή ο οριζόμενος αντιπρόσωπος θα πρέπει συνήθως να είναι υπήκοος της χώρας στην οποία πραγματοποιούνται οι πράξεις, το αποτέλεσμα θα είναι να συνεχίσουν οι επιχειρηματικοί φορείς να έχουν επιπρόσθετα έξοδα και διοικητικές δαπάνες, αλλά η ΟΚΕ αποδέχεται ότι τα έξοδα αυτά θα είναι λιγότερα από τα σημερινά λόγω της ανάγκης ορισμού ενός φορολογικού αντιπροσώπου που αναλαμβάνει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων των επιχειρηματικών φορέων.

4.4. Η ΟΚΕ επικροτεί το γεγονός ότι τα κράτη μέλη δεν θα είναι πλέον σε θέση να απαιτούν τον ορισμό ενός φορολογικού αντιπροσώπου, εκτός περιορισμένων και συγκεκριμένων περιπτώσεων, αλλά παρατηρεί ότι θα εξακολουθήσει να υπάρχει δυνατότητα ορισμού ενός προσώπου διαφορετικού από τον υποκείμενο στο φόρο ως αλληλεγγύως υπεύθυνο για την πληρωμή του φόρου. Ο μόνος περιορισμός στη δυνατότητα αυτή είναι μία δήλωση σύμφωνα με την οποία αυτό δεν πρέπει να έχει ως αποτέλεσμα τη θέσπιση διατάξεων που θέτουν σε μειονεκτική θέση ιδίως τους μη εγκατεστημένους υπόχρεους του φόρου.

---

([1]) ΕΕ C 296 της 29.9.1997, σ. 51.

4.4.1. Η ΟΚΕ αμφισβητεί την ανάγκη διατήρησης της δυνατότητας αυτής και ελπίζει ότι τα κράτη μέλη δεν θα την εκμεταλλευτούν για να υπεκφύγουν τα αποτελέσματα της προτεινόμενης οδηγίας προβλέποντας ότι όταν ένας επιχειρηματικός φορέας ορίσει έναν αντιπρόσωπο, είτε πρόκειται για πρόσωπο είτε για εταιρεία, που να ενεργεί εξ ονόματός του για την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του έναντι των αρχών που είναι αρμόδιες για το ΦΠΑ, ο αντιπρόσωπος αυτός θα είναι αλληλεγγύως υπεύθυνος με τον επιχειρηματικό φορέα για την πληρωμή του φόρου, ανεξάρτητα από το κατά πόσο ο εν λόγω επιχειρηματικός φορέας είναι εγκατεστημένος στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους ή όχι.

4.4.2. Η ΟΚΕ κρίνει επίσης ότι τα περιθώρια που παρέχονται στα κράτη μέλη για τον ορισμό ενός προσώπου διαφορετικού από τον υποκείμενο στο φόρο ως αλληλεγγύως υπεύθυνου για την καταβολή του φόρου, είναι πολύ μεγάλα και θα πρέπει να οριοθετηθούν σαφέστατα.

4.5. Η ΟΚΕ επικροτεί το γεγονός ότι η προτεινόμενη οδηγία δεν έχει ως στόχο να περιορίσει την ελευθερία των κρατών μελών να ορίζουν τον υπόχρεο του φόρου κατά την εισαγωγή.

## 5. **Συμπεράσματα**

5.1. Η ΟΚΕ επικροτεί την προτεινόμενη οδηγία επειδή θα βελτιώσει σημαντικά την υφιστάμενη κατάσταση, θα μειώσει τις επιβαρύνσεις που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις με τη μορφή των εξόδων συμμόρφωσης, θα διευκολύνει την ανάπτυξη της Ενιαίας Αγοράς, θα δημιουργήσει ένα κλίμα μεγαλύτερης ασφάλειας για τους επαγγελματικούς φορείς και τις εθνικές διοικήσεις, και θα προετοιμάσει το έδαφος για την εισαγωγή ενός νέου κοινού συστήματος ΦΠΑ.

5.2. Εκφράζει ορισμένες ανησυχίες επειδή τα οφέλη αυτά ενδέχεται να μειωθούν ή να εξουδετερωθούν σε περίπτωση που τα κράτη μέλη χρησιμοποιήσουν τη δυνατότητά τους να ορίζουν ένα άτομο διαφορετικό από τον υπόχρεο του φόρου ως αλληλεγγύως υπεύθυνο για την καταβολή του φόρου, με τρόπο ώστε να καταστεί αυτό γενική απαίτηση για όλους τους επιχειρηματικούς φορείς, εγκατεστημένους και μη, που έχουν ορίσει έναν φορολογικό αντιπρόσωπο για την εκπλήρωση των νόμιμων υποχρεώσεών τους. Η ΟΚΕ εκφράζει την ελπίδα να μην ενεργήσουν τα κράτη μέλη με τον τρόπο αυτό.

5.3. Ενώ υποστηρίζει την παρούσα πρόταση επειδή συνιστά βελτίωση της σημερινής κατάστασης, επαναλαμβάνει τη θέση που έλαβε σε πολλές προηγούμενες γνωμοδοτήσεις ως προς το ότι το υφιστάμενο μεταβατικό σύστημα δεν μπορεί παρά να επιλύσει πρόχειρα τα προβλήματα, τα οποία μπορούν να επιλυθούν πλήρως και οριστικώς μόνο με την καθιέρωση του νέου οριστικού συστήματος ΦΠΑ: εκφράζει για μία ακόμη φορά την ανησυχία της για το μεγάλο χρονικό διάστημα που είναι αναγκαίο για την επίτευξη του στόχου αυτού και καλεί τα κράτη μέλη να υιοθετήσουν μία εποικοδομητική και συνεργατική προσέγγιση για το σύστημα μεταρρυθμίσεων του ΦΠΑ.

Βρυξέλλες, 24 Φεβρουαρίου 1999.

*Η Πρόεδρος*

*της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής*

Beatrice RANGONI MACHIAVELLI